

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **M. –S., s.r.o.**, so sídlom B., právne zastúpená: *advokátskou kanceláriou A., Z.Z., s.r.o., T.*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/33/2010 zo dňa 22. júna 2010, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/33/2010 zo dňa 22. júna 2010 **z r u š u j e** podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ O.s.p. a vec **v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Navrhovateľke náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

I.

Navrhovateľka sa včas podaným opravným prostriedkom, doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dňa 18.08.2010, domáhala postupom podľa ustanovení § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/33/2010 zo dňa 22.06.2010.

Uvedeným rozhodnutím odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“, (povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009), tým, že dňa 23.03.2009 o cca 19.20 hod odvysielala v programe D. príspevok o programe P., ktorý obsahoval informácie, ktoré naplnili **definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie** podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. (ako aj definície skrytej reklamy podľa § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009), za čo jej uložila pokutu v súlade s § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. sankciu – **pokutu**, určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. **vo výške 10 000 €.**

V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa uviedla, že v predmetnej veci boli naplnené všetky kritériá definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z., ako aj kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. (v znení účinnom do 14.12.2009) a navrhovateľka teda porušila povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009).

Dňa 20.04.2010 bol v predmetnej veci vydaný zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 6SŽ/4/2009, ktorý rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu č. RP/36/2009 zo dňa 25.08.2009 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Odporkyňu zaviazal na to, aby posúdila príspevok v tom smere, *či obsahuje také obrazové a slovné prostriedky, ktoré majú viac propagačný ako informačný charakter* a v čom odvysielanie príspevku konkrétne *spĺňalo kritériá skrytej reklamy* v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009 a *čo ho odlišuje od propagácie vlastného programu v zmysle § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009, resp. v čom definíciu vlastnej propagácie prekračuje* a následne, či v takomto prípade došlo k porušeniu povinnosti televízneho vysielateľa s možnosťou sankcionovania za porušenie povinnosti. Svoje rozhodnutie je odporkyňa povinná aj podrobne odôvodniť, *vrátane odôvodnenia výšky sankcie, ktoré taktiež nemôže byť paušálne*. Odporkyňu ďalej zavial na to, aby posúdila aplikáciu zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009 v porovnaní s uvedeným zákonom v znení účinnom od 15.12.2009.

Odporkyňa svoje nové rozhodnutie č. RP/33/2010 zo dňa 22.06.2010 okrem iného odôvodnila tým, že v zmysle zaradenia definície vlastnej propagácie do ustanovenia § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z., je nutné vlastnú propagáciu chápať ako osobitnú formu reklamy, ktorá propaguje špecifické služby resp. produkty a to výhradne vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami. Ďalej je potrebné vlastnú propagáciu považovať za osobitnú formu reklamy aj v zmysle ustanovenia § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. Reklama je zaradená medzi doplnkové vysielanie, ktoré je definované v § 3 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z.z. a zákonnou definíciou je negatívne vymedzená ako zložka programovej služby, ktorá nie je programom. Z uvedeného dôvodu

preto odporkyňa vyvodila záver, že **súbor informácií, ktorý je súčasťou programu v žiadnom prípade nemôže naplniť definíciu doplnkového vysielania, konkrétne vlastnej propagácie – osobitnej formy reklamy.** Naopak, definícia skrytej mediálnej komerčnej komunikácie (do 14.12.2009 skrytá reklama) ustanovuje, že **skrytá mediálna komerčná komunikácia je zvuková, obrazová alebo zvukovo-obrazová informácia, ktorá je okrem iného odvysielaná alebo poskytnutá v rámci programu. Vlastnou propagáciou ako osobitnou formou reklamy je teda možné iba prerušiť program,** pričom skrytá mediálna komerčná komunikácia je integrálnou súčasťou programu.

Odporkyňa vo svojom rozhodnutí poukázala na to, že definícia **skrytej reklamy** podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z (účinného do 14.12.2009) je po vecnej stránke totožná s definíciou **mediálnej komerčnej komunikácie** podľa ustanovenia § 31a ods. 3 uvedeného zákona účinného od 15.12.2009. Z dôvodu právnej istoty účastníka konania v správnom konaní skúmala naplnenie kritérií definície skrytej reklamy, ako aj definície mediálnej komerčnej komunikácie a podľa názoru odporkyne došlo ku kumulácii všetkých kritérií vyplývajúcich z predmetných definícií.

Pri určovaní výšky sankcie odporkyňa vychádzala zo závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti, trvania správneho deliktu a s prihliadnutím na výšku pokút udelených predchádzajúci rozhodnutiami odporkyne a pokutu určila vo výške 10 000 €

II.

Navrhovateľka v podanom opravnom prostriedku poukázala na to, že pri rozhodovaní v predmetnej veci, odporkyňa nedodrжала stanovené lehoty v § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Odporkyňa má podľa uvedeného ustanovenia rozhodnúť do 6 mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinností dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Odporkyňa sa podľa názoru navrhovateľky o porušení povinnosti podľa § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. dozvedela dňa 19.05.2009 a k porušeniu uvedenej povinnosti malo prísť vysielaním dňa 23.03.2009. Podľa názoru navrhovateľky objektívna lehota uplynula dňa 23.03.2010 a subjektívna lehota dňa 19.11.2009. V § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. síce je ustanovené, že Rada pre vysielanie a retransmisiu je povinná rozhodnúť do troch mesiacov od doručenia zrušujúceho rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, avšak podľa názoru navrhovateľky nie je ustanovené, že počas tejto trojmesačnej lehoty prestávajú plynúť lehoty stanovené v § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. a z uvedených dôvodov považuje navrhovateľka rozhodnutie odporkyne za uskutočnené po lehote stanovenej zákonom.

Vo svojom odvolaní navrhovateľka ďalej uviedla, že odporkyňa pri posudzovaní porušení ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. postupovala podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15.12.2009 a to voči konaniu navrhovateľky, ku ktorému prišlo

vysielaním dňa 23.03.2009, teda pred účinnosťou novely zákona č. 308/2000 Z.z. účinnej od 15.12.2009. Podľa navrhovateľky je takého konanie v rozpore so zákonom a tiež poukázala na neexistenciu prechodných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré by umožňovali použiť novú právnu úpravu aj na konania subjektov, ku ktorým došlo pred dňom nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy.

Navrhovateľka je presvedčená, že definícia skrytej reklamy nebola naplnená. K naplneniu skutkového stavu vysielania skrytej reklamy musí dôjsť ku kumulácii kritérií stanovených v zákone. Za rozlišovacie kritéria medzi reklamou a bežnou informovanosťou možno považovať odplatnosť a formu uskutočnenia verejného oznámenia. Pri rozlíšení medzi právom na informácie realizovaným buď vecným alebo reklamným informovaním je dôležitý spôsob podania týchto informácií a použitie, resp. nepoužitie reklamných techník pri celkovom spracovaní. Podľa názoru navrhovateľky, príspevok zo dňa 23.03.2009 odvysielaný v čase cca o 19.20. hod v relácii Dnes obsahoval výlučne skutočnosti informačného charakteru a všetky použité výrazové prostriedky boli výlučne výpovedného, informačného charakteru, neboli zámerne manipulované, zostrihané a podkreslené inými výrazovými prostriedkami tak, ako je to bežné z reklamnej praxe. Príspevok len informoval o skutočnostiach spravodajského a publicistického charakteru, nebol dokreslený charakteristickými znakmi relácie Paľba a taktiež neobsahoval údaj o čase vysielania.

Na záver svojho odvolania navrhovateľka uviedla, že v odvysielanom príspevku nie je zrejmé akákoľvek odplatnosť vzťahu medzi tým istým subjektom, ktorý je tak vysielateľom spravodajskej relácie s názvom Dnes, ako aj vysielateľom publicistickej relácie s názvom Paľba. Príspevok nijakým zásadným spôsobom nereklamoval niečo iné, nové, čo by už divák nemal možnosť v predchádzajúcom vysielaní navrhovateľky zhladať alebo o čom by už nemal predchádzajúcu informáciu. Informácie o publicistickom programe Paľba odvysielané v relácii Dnes niesli jasné spravodajské rozlišovacie znaky a informácie, ktoré v príspevku odzneli je možné rovnako považovať za informácie vysielané vo verejnom záujme. Vysielaním zo dňa 23.03.2009 teda neprišlo ku kumulatívne naplneniu všetkých podmienok, ktoré sa pre zrejmé a nespochybniteľné porušenie ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. v časti definície skrytej reklamy vyžaduje.

Z uvedených dôvodov žiadala navrhovateľka rozhodnutie odporkyne v celom rozsahu zrušiť a vrátiť jej vec na ďalšie konanie. Záverom uviedla, že v prípade úspechu si bude uplatňovať náhradu trov konania.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že ako príslušný správny orgán dostatočne zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona.

K námietke nedodržania lehoty podľa ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poukázala na ustanovenie § 246d O.s.p., ktoré určuje, že lehoty stanovené v osobitných zákonoch sa počas konania na súde podľa tretej hlavy, piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prerušujú. Vysielanie, ktorým bola porušená povinnosť sa uskutočnilo dňa 23.03.2009 a opravný prostriedok voči pôvodnému rozhodnutiu odporkyne bol na najvyšší súd podaný dňa 19.10.2009. Do toho dňa uplynulo z ročnej objektívnej lehoty 6 mesiacov a 26 dní. Zrušujúci rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol odporkyňi doručený dňa 14.05.2010 a tá následne vydala nové rozhodnutie č. RP/33/2010, ktoré bolo navrhovateľke doručené dňa 02.08.2010, čím z objektívnej lehoty uplynuli ďalšie dva mesiace a 17 dní. Odporkyňa je z uvedených dôvodov toho názoru, že z objektívnej lehoty uplynulo 9 mesiacov a 12 dní.

K námietke podriadenia a aplikácie novelizovanej právnej normy zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15.12.2009 odporkyňa uviedla, že si bola počas celého správneho konania vedomá zákazu retroaktívneho pôsobenia právnej normy, a preto *skúmala naplnenie skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu tak z hľadiska ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného do 14.12.2009, ako aj z hľadiska nového ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15.12.2009*. Odporkyňa poukázala na to, že hoci ustanovenie § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z. bolo novelou zmenené na ustanovenie § 31a ods. 4 a pojmem v ňom obsiahnutý – skrytá reklama sa zmenil na nový pojem skrytá mediálna komerčná komunikácia, obsahová stránka, teda skutková podstata predmetného právneho deliktu ostala prakticky nezmenená a existovala tak v čase správania správneho deliktu, ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Teda konanie, za ktoré odporkyňa udelila navrhovateľke sankciu, bolo sankcionovateľné tak v čase, keď sa ho navrhovateľka dopustila, ako aj v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky o retroaktívnom použití právnej normy a o porušení princípu právnej istoty.

Pri posudzovaní definície skrytej reklamy a vlastnej propagácie odporkyňa vychádzala z toho, že prezentované informácie mali z časti aj informačný charakter, avšak ich spravodajská hodnota bola minimálna v pomere, k jej prevažne propagačnému charakteru. Ďalej poukázala na to, že podstatou skrytej mediálnej komerčnej komunikácie je skutočnosť, že divákovi sú propagačné informácie podsúvané skrytou, nenátlakovou formou, pričom sú obsiahnuté v rámci kontextu programu. Preto, ak by uvedený príspevok takéto osobitné reklamné techniky obsahoval, nešlo by už o skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu, ale o klasickú reklamu.

Pri posudzovaní závažnosti správneho deliktu a ukladaní výšky pokuty odporkyňa vychádzala z opakovaného porušovania ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., z miery zavinenia, trvania správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania navrhovateľky a keďže doteraz uložené pokuty nepôsobili dostatočne preventívne, pristúpila k uloženiu vyššej pokuty. Vzhľadom na uvedené dôvody preto žiadala Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby napadnuté rozhodnutie č. RP/33/2010 zo dňa 22.06.2010 potvrdil.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 64 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z.z. a to v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku. Po oboznámení sa so spisom najvyššieho súdu č.k. 6Sž/4/2009, s obsahom pripojeného administratívneho spisu odporkyne č. 176-PgO/O-2163/2009 ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí pracovníka odporkyne na pojednávaní súdu dňa 09.11.2010 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Skutkový stav veci nebol medzi účastníkmi sporný, sporným zostalo len jeho právne posúdenie.

Podľa § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom od 15.12.2009 Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená. Za deň, keď sa rada dozvedela o porušení povinnosti podľa odseku 1, sa považuje deň prerokovania správy o kontrole dodržiavania povinností podľa tohto zákona na zasadnutí rady.

Podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009 Rada o uložení sankcie rozhodne do šiestich mesiacov odo dňa, keď sa o porušení povinnosti podľa odseku 1 dozvedela, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď bola povinnosť porušená.

Podľa § 246d O.s.p. ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

Citovaným ustanovením sa prerušuje zo zákona plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti za priestupky, správne delikty a pod. Vydávanie rozhodnutí v týchto veciach hmotnoprávne predpisy obmedzujú lehotami, ktoré by počas súdneho konania mohli uplynúť, v dôsledku čoho v prípade zrušenia rozhodnutia správneho orgánu by už nebol dostatok času na ďalšie konanie a uloženie sankcie, hoci by pre to inak boli splnené zákonné podmienky. **Lehoty sa teda prerušujú s účinkami, ktoré trvajú počas celého správneho konania, od jeho začatia** (§ 82 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c veta prvá O.s.p.) **až do právoplatného skončenia.** Zmyslom tohto ustanovenia je teda vylúčiť vplyv dĺžky súdneho konania na plynutie lehôt pre zánik zodpovednosti za správne delikty.

Podľa § 64 ods. 7 zákona č. 308/2000 Z.z. ak bol podaný opravný prostriedok podľa odseku 6 a súd nezruší rozhodnutie rady, sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti

súdneho rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak. **Ak súd rozhodnutie rady zruší a vec vráti na nové konanie, rada rozhodne o sankcii najneskôr do troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu.** Uložená sankcia sa vykoná po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia, ak odsek 6 neustanovuje inak.

K prvej námietke navrhovateľky, týkajúcej sa nedodržania zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie je potrebné uviesť, že prvé rozhodnutie č. RP/35/2009, ktoré odporkyňa vydala dňa 25.08.2009 bolo vydané v subjektívnej 6-mesačnej lehote, ako aj v ročnej objektívnej lehote. **Subjektívna lehota** začala plynúť podľa § 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. v znení účinnom do 14.12.2009 **dňa 24.03.2009, kedy bola odporkyňa doručená sťažnosť fyzickej osoby smerujúca voči programu Dnes.** Odsek 7 § 64 zákona č. 308/2000 Z.z. (§ 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. do 14.12.2009) je v pomere špeciality k odseku 4 § 64 uvedeného zákona (§ 64 ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. do 14.12.2009). Lehoty uvedené v odseku 4 ustanovenia § 64 zákona č. 308/2000 Z.z. boli podstatné pre prvé rozhodnutie odporkyne. ***V prípade zrušenia rozhodnutia odporkyne a vrátenia na ďalšie konanie Najvyšším súdom Slovenskej republiky je na rozhodnutie stanovená v § 64 ods. 7 uvedeného zákona nová osobitná 3-mesačná lehota od doručenia rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.*** Tým je odsek 7 *lex specialis* voči odseku 4 uvedeného ustanovenia, ak by to zákonodarca mienil inak, bolo by napr. uvedené, že plynutie lehôt podľa odseku 4, ustanovením odseku 7 nie je dotknuté.

K druhej námietke navrhovateľky, týkajúcej sa podriadenia a aplikácie novelizovanej právnej normy zákona č. 308/2000 Z.z. v znení novely účinnej od 15.12.2009 je potrebné uviesť, že posudzovaný program bol odvysielaný dňa 23.03.2009. V tom čase bol účinný § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý zakazoval skrytú reklamu. S porušením uvedeného ustanovenia bola spojená sankcia – pokuta s rozpätím od 3 319 € do 165 969 €. Ustanovenie § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý je účinný od 15.12.2009 a zakazuje skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu spája so sebou rovnakú sankciu – ponuku s rozpätím od 3 319 € do 165 969 €. Pojmy skrytá reklama a skrytá mediálna komerčná komunikácia sú obsahovo totožné a zákon s nimi spája rovnakú sankciu. Keďže neskoršia právna úprava pri posudzovaní odvysielanej relácie Dnes nebola pre navrhovateľku priaznivejšia, bolo potrebné postupovať podľa zákona platného a účinného v čase odvysielania posudzovanej relácie. Rada pre vysielanie a retransmisiu pochybila, keď vo výroku svojho rozhodnutia uviedla už ustanovenie z novelizovaného zákona č. 308/2000 Z.z. účinného od 15.12.2009.

Podľa článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Z uvedených dôvodov poukazujúc aj na ústavnú zásadu, ktorú možno aplikovať aj na správne trestanie, dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že rozhodnutie odporkyne je potrebné zrušiť (§ 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/, e/ O.s.p.) keďže na posúdenie deliktu, ktorý je vymedzený vo výroku rozhodnutia odporkyne použila zákon,

ktorý v čase, keď sa skutok stal nebol účinným. Nakoľko bola zistená taká vada konania, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, senát najvyššieho súdu nepovažoval za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľky.

V ďalšom konaní bude preto úlohou odporkyne na zistený skutkový stav aplikovať zákon č. 308/2000 Z.z v znení účinnom v čase, kedy sa posudzovaný skutok stal, t.j. ku dňu 23.03.2009.

O trovách konania rozhodol konajúci súd podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že vo vyhlásenom rozsudku priznal navrhovateľke náhradu trov konania. Navrhovateľka si uplatnila náhradu trov konania v podanom opravnom prostriedku, ale bez špecifikácie a bez ich vyčíslenia.

Najvyšší súd slovenskej republiky vo vyhlásenom rozsudku síce priznal navrhovateľke právo na náhradu trov konania, ale navrhovateľka vôbec, teda ani v lehote 3 dní od vyhlásenia rozsudku (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) trovy právneho zastúpenia nevyčísliła a nedoručila súdu vyčíslenie trov konania.

Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že ku dňu vyhlásenia rozsudku iné trovy okrem trov právneho zastúpenia navrhovateľke nevznikli (§ 151 ods. 2 O.s.p.), súd jej preto nepriznal náhradu trov konania, keďže v tomto prípade nie je viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, t.j. vo výroku vyhláseného rozsudku.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 09. novembra 2010

JUDr. Jana Zemková PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková